

Eutanasia, ucidere și sinucidere

„Eutanasiie” înseamnă moarte fără dureri. Este o practică inspirată de diavolul și înfăptuită de cei care s-au lepădat de Dumnezeu și s-au pus în slujba puterilor întunericului. Cel care nu mai crede în Dumnezeu și în Sfintele Sale Învățăături și-a creat o altă scară de „valori” și se socotește stăpân pe viața sa. Cel care crede orbește în evoluționism, nu se gândește că Dumnezeu Cel Atotputernic este Dătătorul vieții sale și socotește că poate dispune de ea după cum voiește. Tăgăduindu-L pe Dumnezeu, zice că nu mai are nicio responsabilitate în fața Lui. Nu crede nici în învierea morților și nici în viața cea veșnică. Din acest amalgam al rătăcirii și al întunecimii, s-a născut teoria satanică potrivit căreia este moral a curma viața unui om bolnav incurabil, pentru a-l scuti de durerile inerente unei asemenea boli, prin eutanasiie. Întotdeauna actul de eutanasiere se săvârșește cu acordul sau la cererea celui bolnav. Prin aceasta, eutanasia se constituie ca păcat de o gravitate îndoită: ucidere și sinucidere, deoarece păcatul se răsfrânge atât asupra medicului care săvârșește actul de eutanasiere, acesta devenind un criminal, cât și asupra celui care consimte să i se curme viața, care este socotit sinucigaș și care pierde orice posibilitate și nădejde de mântuire.

Pe temeiul Revelației Dumnezeiești, Sfânta Biserică Ortodoxă învață prin toate mijloacele care-i sunt proprii că eutanasia este un păcat de o gravitate extremă, pentru motivele amintite mai sus. Mai întâi, afirmăm că Dumnezeu ne aduce pe fiecare din neființă la existență, ne dă viața și cele necesare susținerii ei, și atunci este firesc ca Dumnezeu să dispună asupra vieții fiecăruia. Sfântul Efrem Sirul se adresa în binecunoscuta-i rugăciune, lui Dumnezeu astfel: **„Doamne și Stăpânul vieții mele”**. Cu alte cuvinte, viața este a noastră ca dar Dumnezeiesc, dar Stăpânul ei este Dumnezeu Însuși. O boală, chiar incurabilă, ne poate fi dată chiar de Dumnezeu ca mijloc de îndreptare a vieții noastre păcătoase, ca temei de pocăință și întoarcere la El, ca modalitate de ispășire a păcatelor, pentru a ne cruța de chinurile cele veșnice ale iadului. Dacă privim în acest fel suferința noastră, trebuie să ne-o asumăm și să o trăim cu Credință și răbdare, știind că Dumnezeu ne vrea binele vremelnic și veșnic.

Diavolul nu suferă Dreapta Credință. Este unul din motivele pentru care pornesc campanii de defăimare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a Bisericii Sale. Mai marii popoarelor cutează să sfideze cu totul Sfintele porunci ale lui Dumnezeu, și în acest sens elaborează legi care promovează și încurajează eutanasia, **„dar**

osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează” (II Petru 2, 3).

Eutanasia, ucidere și sinucidere